

Arrest

nr. 121 795 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013 en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielloos (bijlage 13*quinquies*) van 9 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE GROOTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bent u afkomstig uit Shiraz. U bezit de Iraanse nationaliteit. In 1388 of in 1389 (Perzische kalender, komt overeen met 2009-2010 in de westerse tijdrekening), werd u 's avonds samen met een vriend onderweg met de wagen gestopt aan een controlepost van de Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten). Omdat ze roken dat jullie alcohol hadden gedronken werden jullie aangehouden en tot de volgende ochtend vastgehouden. De volgende dag ging u gewoon vrijuit. Op uw werk maakte u kennis met H. N. (...) (O.V.xxxxxxx), een etnisch Arabische.

Jullie vonden elkaar leuk en begonnen in de tweede maand van 1390 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met mei 2011 Europese tijdrekening) een relatie. U vroeg bij haar familie om haar hand maar werd door de vader van H. (...) geweigerd omdat ze reeds aan haar neef, N. (...), was beloofd. In de zesde maand van 1391 (augustus 2012) hadden jullie enkele keren seksuele betrekkingen. Intussen werd H. (...) door haar vader verboden nog te gaan werken. Jullie onderhielden sporadisch telefonisch contact. Begin achtste maand 1391 (oktober 2012), contacteerde H. (...) u en vroeg u haar naar een brandwondencentrum te brengen. U vernam dat haar vader hete olie in haar gezicht had gegooid toen hij vernam dat jullie alsnog wilden huwen. Omdat H. (...) niet meer kwam werken, gaf ze u haar shenasnameh (identiteitsboekje), zodat u wat administratieve zaken op het werk kon regelen. Onderweg naar huis werd u door de vader van H. (...) en haar broer, R. (...), aangereden. Ook werd u door hen geslagen en met een mes in uw hand gestoken. U ging dezelfde avond naar een ziekenhuis waar u uw been liet verzorgen. U meldde nergens dat het om een aanslag ging. U stelde enkel dat de verwonding aan uw hand een werkongeval was. Enkele dagen later contacteerde u uw oom, K. A. (...), en vroeg hem of u aan zijn vriend, M. K. (...), een notaris, kon voorgesteld worden. Tegen betaling regelde u geantidateerde huwelijksregistraties in jullie identiteitsboekjes. Met de registratie vroeg u een reispaspoort voor uw partner aan. Bij uw werkgever vertelde u dat u familiale problemen had en verlof wilde nemen. Toen de uitnodiging van u uw broer in België, M. R. F.-M. (...) (O.V.xxxxxxx), aankwam maakte u een afspraak met de Belgische ambassade. U nam samen met H. (...) een vlucht naar Teheran waar jullie een visum aanvroegen. In de tiende maand 1391 (december 2013) kreeg uw moeder een convocatie van de Revolutionaire Rechtbank op uw naam overhandigd. U vernam van een vriend die een kennis bij de politie had werken, dat er een klacht tegen u was ingediend wegens het lastigvallen van een meisje. Omdat u geen andere problemen kende meende u dat de vader van H. (...) een klacht tegen u had ingediend. Een tiental dagen na de eerste convocatie kwam een agent aan de deur met een tweede convocatie. Voor uw moeder de deur opende vluchtte u langs de achterkant de woning uit. U dook onder bij uw tante. In de elfde maand van 1391 (januari 2013) werd er een vonnis bij u thuis afgeleverd. Tijdens een verblijf van een vijftigtal dagen bij uw tante kwam uw visum voor België toe. U sprak af met H. (...) dat jullie elkaar in de stad zouden treffen. Nadat ze bij u kwam logeerden jullie een elftal dagen in een hotel alvorens een vlucht te nemen naar Bahrein. Vanuit Bahrein reisden jullie per vliegtuig door naar Brussel, waar u op 31 maart 2013 aankwam. Op 11 april 2013 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort (dd.12/09/2010, geldig tot 12/09/2015), uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw kart e melli (nationale kaart), twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank dd.15/10/1391 (04/01/2013) en dd.25/10/1391 (14/01/2013) waarin u wordt opgeroepen om te verschijnen voor de Revolutionaire Rechtbank en een vonnis van de Revolutionaire Rechtbank dd.27/12/1391 (17/03/2013) waarin u werd veroordeeld tot steniging omwille van het hebben van een relatie met een gehuwde vrouw, tot 6 maanden gevangenisstraf en een boete van 5 miljoen Rial wegens het in het bezit hebben van "perverse" cassettes en waarin u veroordeeld bent tot één jaar gevangenisstraf, 74 zweepslagen en een boete van 10 miljoen Rial wegens het bezit van alcoholische dranken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan met betrekking tot het door u aangehaalde incident, waarbij u beweert in 2009 te zijn aangehouden voor het bezit en het nuttigen van alcohol, worden gesteld dat het een probleem van incidentele en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreft, die te ver in de tijd is gesitueerd – met name drie jaar voor uw vertrek naar België- om deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. U stelde hierover overigens dat dit feit nooit een rechtszaak voort kwam en dat u daags na uw aanhouding zonder meer werd vrijgelaten (gehoor CGVS, p.6).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u Iran, niettegenstaande u beweerde dat u reeds in Iran veroordeeld was tot steniging, op legale wijze, in het bezit van een geldig internationaal paspoort afgeleverd op 12/09/2010 (zie paspoort zelf) voorzien van een visum uitgereikt door de Belgische ambassade in Teheran, heeft verlaten. Dit is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. U legde weliswaar twee oproepingsbrieven en een vonnis neer om uw vervolging door de Iraanse autoriteiten aan te tonen. Echter, vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde vonnis. Zo wordt u luidens het vonnis beschuldigd van het hebben van een relatie met een gehuwde vrouw en wordt er verwezen naar overspel van uw zijde. Zowel u als uw partner stelden nochtans dat noch zij noch u ooit officieel gehuwd

geweest waren (gehoor CGVS, p.9 en CGVS N. H. (...), p.7). Bovendien is het erg merkwaardig dat uw dossier – aangezien de hoofdbeschuldiging overspel is - werd behandeld door een revolutionaire rechtbank, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat feiten inzake seksuele betrekkingen door de reguliere rechtbanken worden behandeld. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden, aangezien u voor verscheidene feiten werd veroordeeld, er, eveneens uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de beschuldigde eerst naar de rechtbank gaat die bevoegdheid heeft over de meest ernstige misdaad – in uw geval dus de beschuldiging van overspel waarvoor aldus de algemene rechtbank bevoegd is.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkele bewijswaarde meer kan gehecht worden aan de door u neergelegde documenten. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat uit authenticaties van verschillende juridische documenten uit Iran in de periode 2002-2011 is gebleken dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Gelet op voorgaande wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten volledig ondergraven.

Dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is, blijkt overigens nog uit verschillende elementen.

Zo dient te worden vastgesteld dat u uw recente burgerlijke staat-gelet op het feit dat de door u beweerde problemen betrekking hebben op het feit dat u niet officieel gehuwd zou zijn –u beweert tegen betaling een geantidateerde huwelijksregistratie in uw shenasnameh (geboorteboekje) te hebben laten zetten door een notaris (gehoor CGVS, p.8) - en u bijgevolg een buitenechtelijke relatie had, niet aannemelijk heeft gemaakt. Gevraagd om een bewijs van uw officiële en recente burgerlijke staat als bewijs dat u effectief niet gehuwd zou zijn, bijvoorbeeld door een akte van celibaat of documenten betrekking hebbend op uw werk, waarbij uw officiële burgerlijke staat zou zijn vermeld, liet u na dit deze over te maken aan het Commissariaat-generaal (gehoor CGVS, p.9 en gehoor CGVS vrouw, p.5). Wel stuurde u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal een brief waarin u stelt uw moeder te hebben gecontacteerd om haar te vragen naar het “stadhuis” te gaan. Uw moeder zou er niets hebben kunnen verkrijgen omdat men om een volmacht en een originele identiteitskaart vroeg. Echter, deze verklaringen zijn niet voldoende om het nalaten van enig bewijs van uw burgerlijke staat neer te leggen, te verantwoorden. Immers, niets stond u in de weg om uw Karte-e melli, wat een originele identiteitskaart is, samen met een volmacht, naar uw moeder in Iran te sturen om alsnog het gevraagde bewijs te bekomen. U deed dit echter niet. Bovendien heeft u ook geen feiten of elementen aangehaald waarom het voor u onmogelijk zou zijn (andere) reeds bestaande documenten, waaruit uw werkelijke huidige burgerlijke staat en/of die van uw partner, H. (...), zou kunnen blijken, op te sturen. Uit de door u neergelegde shenasnameh's (identiteitsboekjes), van u en uw partner, blijkt immers dat jullie wel zijn gehuwd.

De door jullie aangehaalde problemen met de familie van H. (...) wordt verder op de helling gezet door volgende vaststellingen. Zo verwezen jullie beiden naar uw schoonvader en uw schoonbroer, die de Arabische traditie volgend, zich op hardhandige wijze zich verzetten tegen een huwelijk. Hierbij zouden ze u opzettelijk hebben aangereden en u met een mes hebben verwond. Uw partner, H. (...), zou hete olie in haar gezicht geworpen hebben gekregen door haar vader. Van de medische behandelingen naar aanleiding van deze incidenten legden noch u noch uw partner enig overtuigend begin van bewijs neer. Jullie verwezen weliswaar naar twee foto's waarop een gedeelte van een gezicht met littekens te zien is. Aan dit beeldmateriaal kan echter geen enkele bewijskracht worden toegekend. Er is immers op geen enkele wijze te zien wie de afgebeelde betrokkene is, noch hoe hij of zij aan de eventuele verwondingen/littekens kwam.

Hoewel u en uw partner herhaaldelijk beweerden een slechte, zo niet onbestaande, relatie erop na te houden met uw schoonfamilie, blijkt uit de publieke facebook-account op uw naam dat u contact heeft met uw schoonzus, D. (...) (gehoor CGVS, p.3,4) en dat u uw schoonbroer, R. (...), -die volgens u een aanslag op u pleegde- als vriend heeft toegevoegd. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u enkel dat het waarschijnlijk uw schoonzus, D. (...), was die deze link had gecreëerd, gebruik makend van de facebook-account van uw schoonbroer (gehoor CGVS p.16). Die verklaring houdt echter geen steek gelet op het feit dat D. (...) over een eigen facebook-account beschikt. Bovendien is het onwaarschijnlijk is dat D. (...) het risico zou nemen om haar contact/band met u en haar zus publiekelijk bekend te maken, door u –op haar broer zijn facebook-account- als vriend toe te voegen (gehoor CGVS p.16). Bovendien dienen beide partijen akkoord gaan met een vriendschap op facebook (één partij dient het verzoek te versturen en de andere partij dient het verzoek te aanvaarden). D. (...) kan dus onmogelijk eenzijdig uw schoonbroer aan uw account hebben toegevoegd. Aan uw verklaring dat uw partner zelf geen facebook-account zou bezitten, met dewelke ze op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd, kan evenmin enig geloof worden gehecht. Uit de publieke bladzijden blijkt wederom dat ze contact onderhoud met haar zus D. (...) en andere familieleden en vrienden. Ook bij haar staat overigens haar broer, R. (...), als vriend toegevoegd. Toen uw partner geconfronteerd werd

met deze facebookpagina verklaarde zij in eerste instantie dat haar familie hoogstwaarschijnlijk een profiel voor haar heeft aangemaakt om de schijn voor de andere familieleden op te houden zodat haar familie geen gezichtsverlies zou lijden. Toen zij vervolgens werd geconfronteerd werd met het feit dat er op haar facebook staat dat zij in België verblijft, terwijl haar familie hier – volgens haar eerdere verklaringen – niet van op de hoogte is, opperde zij dat D. (...) dit misschien wel aangemaakt heeft om de familie geen gezichtsverlies te laten lijden (gehoor CGVS vrouw p. 7-8). Nochtans beweerde ze eerder in het gehoor dat ook haar zus D. (...) helemaal niet op de hoogte is van haar verblijfplaats (gehoor CGVS partner p. 4).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vluchtmotieven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw familie omwille van uw relatie met uw partner problemen ondervindt vanwege uw schoonfamilie (gehoor CGVS, p.3,4) en dat u door uw schoonvader werd aangeklaagd voor het lastigvallen en misleiden van zijn dochter (gehoor p.6,7).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh, kart e melli en uw paspoort bevestigen uw identiteit, nationaliteit en de gevolgde reisweg. Deze staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtsweg schorsend is, wordt

geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaande met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kortgeding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten -*

asielzoeker" (bijlage 13 *quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep aangaande de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

3.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op summere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas opnieuw weergeeft en stelt dat uit haar asielrelaas duidelijk is dat zij gevaar voor eigen leven loopt in Iran, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), aangezien zij, om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, concrete argumenten dient aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Evenmin volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één van de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Meer bepaald werd door verwerende partij vastgesteld dat, niettegenstaande verzoekende partij beweerde dat zij reeds in Iran veroordeeld was tot steniging, verzoekende partij Iran heeft verlaten op legale wijze in het bezit van een geldig internationaal paspoort afgeleverd op 12/09/2010 voorzien van een visum uitgereikt door de Belgische ambassade in Teheran, hetgeen geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dat de verklaringen van verzoekende partij niet overeenstemmen met de inhoud van het door haar neergelegde vonnis, dat de inhoud van het door haar neergelegde vonnis niet overeenkomt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat verzoekende partij en haar partner hun recente burgerlijke staat niet aannemelijk hebben gemaakt, dat noch verzoekende partij, noch haar partner enig overtuigend begin van bewijs neerlegden van de medische behandelingen naar aanleiding van de aanrijding en de verwonding met een mes van verzoekende partij door haar schoonvader en schoonbroer en naar aanleiding van de brandwonden van de partner van verzoekende partij doordat haar vader hete olie in haar gezicht geworpen had, en, ten slotte dat, hoewel verzoekende partij en haar partner herhaaldelijk beweren een slechte, zo niet onbestaande relatie erop na te houden met haar schoonfamilie, uit de publieke Facebook-accounts van verzoekende partij en haar partner blijkt dat zij contact hebben met D., de zus van de partner van verzoekende partij, en met R., de broer van de partner van verzoekende partij, *nota bene* de persoon waarvan verzoekende partij beweert dat deze een aanslag op haar heeft gepleegd. Deze vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke

elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.5. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 9 december 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT